

## เทศน์เช้า วันที่ ๑๐ กรกฎาคม ๒๕๖๐

พระอาจารย์สงบ มนัสสนุโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

เอานะ ตั้งใจฟังธรรมนะ ตั้งใจฟังธรรม ตั้งใจฟังธรรมเพราะวันนี้ เมื่อวานตั้งแต่วัน  
อธิษฐานเข้าพรรษา เวลาพระเจ้าเข้าพรรษา นี่ประเพณีวัฒนธรรมของชาวพุทธ เวลาจะ  
เข้าพรรษา เราอุทิศสำหรับหล่อเทียนพรรษาเพื่อให้พระได้ดูหนังสือ เราถวายผ้าอาบน้ำฝนให้พระได้  
มีผ้าใช้อาบน้ำฝน ได้มูมานะ ได้ประพฤติปฏิบัติ แล้วโยมละ เราให้คนอื่นทำดีหมดเลย ส่งเสริม  
ให้คนทำคุณงามความดี ส่งเสริมให้พระประพฤติปฏิบัติ แล้วเราละ

ถ้าเป็นเรา คุณสิ สิ่งใดถ้าเรารู้ว่าสิ่งนั้นมันเป็นความผิดพลาด สิ่งนั้นที่มันไม่ดี เราตั้งกติกากับ  
ตัวเราว่าในพรรษานี้เราจะงดเว้นสิ่งนี้ สิ่งที่ดีมันทำมาแล้วมันมีความผิดพลาด สิ่งที่ทำแล้วเป็น  
สิ่งไม่ดีงาม เราจะงดเว้นเรื่องหนึ่งงดเว้นเรื่องหนึ่งแล้วเราก็ตั่งกติกากัน

เวลาหลวงตาท่านเข้าพรรษา ท่านจะเน้นย้ำประจำนะ เวลาจะเข้าพรรษานะ ให้อธิษฐาน  
ว่า อย่างน้อยให้ได้ใส่บาตรวันละองค์ก็ยังดี ให้ได้เสียสละของเรา ได้สร้างอณาภาวนาบาบารมี  
ของเรานะ องค์เดียวก็พอ เวลาเช้าขึ้นมาขอให้ได้ใส่บาตรสัก ๑ องค์ต่อวัน ในพรรษานี้เราจะทำ  
ให้ครบไตรมาส ถ้าครบไตรมาส เห็นไหม

เราส่งเสริมให้คนอื่นทำความดี ส่งเสริมให้คนอื่นทำความดีแล้วเราได้ทำคุณงามความดี  
หรือไม่ เราจะทำคุณงามความดีของเรานะ ให้คนอื่นทำคุณงามความดี มันก็เป็นคุณงามความดี  
ของคนอื่นใช่ไหม แล้วถ้าเป็นคุณงามความดีของเรา เราทำของเรามันก็เป็นประโยชน์กับเราใช่ไหม

แล้วเวลาให้ศึกษาๆ ใจ ศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศึกษา  
ศึกษามาเพื่อประพฤติปฏิบัติไง ถ้าเราจะประพฤติปฏิบัตินะ เหมือนเด็กๆ เด็กๆ มันไร้เดียงสา  
มันคิดด้วยตัวเองมันไม่เป็น ผู้ใหญ่ก็สอนให้มันคิดให้มันทำให้ได้เป็น

นี่ก็เหมือนกัน เราศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามา เหมือนเด็กๆ  
เหมือนเด็กๆ มันก็อปปี้มาไง ถ้าอปปี้มา เราทำสิ่งนั้น ทำให้ได้อย่างนั้น เพราะเราคิดเองไม่ได้  
พอเราคิดเองไม่ได้ เวลาคนที่ประพฤติปฏิบัติขึ้นมา ถ้ามันเป็นความจริงๆ เราต้องปฏิบัติเป็น  
ศีล สมาธิ ปัญญา มันต้องเกิดมาจากเรา ถ้าเกิดมาจากเรา มันเกิดมาจากไหน ธรรมทั้งหลาย  
มาแต่เหตุ มันต้องมีเหตุมีปัจจัยของมันถึงเกิดขึ้นมาไง แต่เราจะทำให้เหมือน ทำให้เหมือนไหม

ศึกษามา ศึกษามาเพื่อให้ประพฤติปฏิบัติ การศึกษามามีความสำคัญไหม ถ้าไม่ศึกษามา วันเข้าพรรษา เราไม่หล่อเทียนกันหรอก แล้วสมัยโบราณมันไม่มีไฟฟ้าใช้ไหม เขาหล่อเทียนพรรษาไว้ให้พระดูหนังสือ ให้มีการฝึกหัด ให้มีการฝึกฝน ถ้าศึกษามา ศึกษามาเป็นภาคปริยัติ ศึกษามาเป็นสุตมยปัญญา สุตมยปัญญา เวลาปฏิบัติขึ้นมาถ้ามันประสบความสำเร็จบ้าง มันก็เป็นจินตมยปัญญา มันจินตนาการไง ถ้ามันจินตนาการมันก็จินตนาการของมันไป

เวลาประพฤติปฏิบัติขึ้นมา นี่มีมาก เวลาคนเขามานะ เขาเอาหนังสือมาเลย “นี่ปฏิบัติเหมือนหนังสือหลวงพ่อเลย ถ้าหลวงพ่อบอกว่าผมผิด หนังสือหลวงพ่อก็ผิด”

เราบอกว่า หนังสือกุนะฎุ มิ่งนะผิด เพราะมันไปจำมาๆ ไร ที่นี้พอไปจำมา มันยังไม่รู้จักกิเลส เวลากิเลสมันร้ายกาจนักนะ ว่าศึกษา ศึกษาเมืองค์ความรู้ คุณิ เวลาคนมีการศึกษาจบ การศึกษามาด้วยกัน คนหนึ่งฉลาดปราดเปรื่องมีปัญญามาก เขารู้จักพลิกแพลงใช้ประโยชน์ของเขา อีกคนหนึ่งจบมาเหมือนกัน ทำอะไรไม่เป็นเลย มันจำมา จำมาแล้วมันใช้อะไรไม่เป็น มันทำอะไรไม่ได้ไป

ถ้าทำอะไรได้ ทำอะไรได้ ภาคปฏิบัติเขาฝึกงาน เวลาคนมีการศึกษาแล้ว ก่อนจบให้ไปฝึกงานๆ ฝึกงานให้มันทำงานเป็นไง ถ้าทำงานเป็น เวลาคนทำงานแล้ว ประสบการณ์ ๑๐ ปี ๒๐ ปี เขาให้ค่าวิชา

นี่ก็เหมือนกัน ถ้ามันเป็นความจริงๆ ขึ้นมา มันต้องเป็นความจริงขึ้นมา ถ้าความจริงขึ้นมา เวลาปฏิบัติมันต้องเป็นแบบนี้ ถ้าปฏิบัติ เห็นไหม ฉะนั้น เวลาเราปฏิบัติของเรา เราฝึกหัด เราฝึกฝนของเราให้มันเป็นผลงานของเรา ให้มันเป็นความจริงของเรา ไม่ต้องไปห่วง

นี่เป็นสมบัติของท่านนะ สมบัติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สาธุ ถ้าพูดอย่างนี้ไปแล้วเหมือนกับไม่เคารพ ไม่เคารพได้อย่างไร มันเคารพสิ เคารพด้วยหัวใจ เคารพด้วยความไม่มีเงื่อนไข หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ครูบาอาจารย์ของเราเคารพองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เคารพครูบาอาจารย์ด้วยความไม่มีเงื่อนไข

ไอ้คนมีกิเลสสิ มันเคารพด้วยความมีเงื่อนไข เคารพด้วยว่ากูต้องมีผลประโยชน์ด้วย กูต้องมีชื่อเสียงด้วยกูถึงจะเคารพ ไม่อย่างนั้นกูไม่เคารพหรอก

นี่ก็เหมือนกัน ครูบาอาจารย์ของเราเคารพด้วยไม่มีเงื่อนไข เวลาประพฤติปฏิบัติไปแล้ว เวลาความว่าง เวลาความว่าง ว่างของครูบาอาจารย์เรามันว่างมีวิหรรธรรม มันว่างที่มีคุณธรรม มันไม่เหมือนเราหรอก ไอ้พวกเราว่างๆ ว่างๆ ว่างเปล่า ว่างเปล่าแล้วมันไม่มีหลักการ มันจะกินเหยื่อ ว่างเปล่าแล้วมันทรงตัวไว้ไม่ได้ไป ว่างเปล่าแล้วมันไม่มีจุดยืนไป ว่างเปล่าแล้วมันไร้สาระไป

แต่ถ้าคนเป็นความจริง มันว่างเปล่ามีคุณธรรมนะ มันมีคุณธรรม หมายความว่า มันมีคุณธรรมแล้ว สิ่งใดที่ทุศีลมันก็ไม่ทำ สิ่งใดที่มันเป็นความผิดเขาไม่ทำหอก ทำไม่ได้ ทำไม่ลง ทำไม่ได้หอก พอมันทำไม่ได้ขึ้นมา เพราะอะไร เพราะหัวใจมันมีสิ่งที่เลอค่ากว่า สิ่งทีเลอค่ากว่าคุณธรรมอันนั้นในหัวใจอันนั้น

ดูสิ คนที่ทำได้ๆ เราฟังมาเยอะ เวลาคนมาถามปัญหาอะ เวลาเขาทำได้เขาจะมีความชื่นใจของเขา แล้วเขาจะเชื่อมั่นในพระพุทธานามาก เขาจะเชื่อมั่นในคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าไง เพราะพุทธะ อ้อ! อ้อ! อ้อ! มันเป็นอย่างนี้เอง มันเป็นอย่างนี้เอง แล้วมันเป็นอย่างนี้มันเป็นปัจเจกตั้ง เป็นสันติภูมิ เป็นกลางหัวใจนี้ไง

แต่ใ้อ่างๆ ว่างๆ ไร้สาระ มันว่าเชือกขาด ดูสิ เราเล่นว่า ว่าเชือกขาดมันคุมได้ไหม ว่างๆ มันคุมไม่ได้หอก มันจะปักหัวลงตรงไหนก็ไม่รู้ ถ้ามันปักหัวลงกองไฟ ถ้ามันไปเกี่ยวพันกับสายไฟฟ้า มันช็อคตายท่าหมดเลย

นี่ก็เหมือนกัน ว่างๆ ว่างๆ ไม่มีหลักการอะไรเลย นี่ไง จำมา แล้วบอกว่าเราส่งเสริมคนอื่นให้ทำคุณงามความดี เราก็อยากทำคุณงามความดีของเรา แต่เราทำคุณงามความดีของเรามันก็ต้องชวนชวายนั่นเพียรของเรานะ ถ้าหมั่นเพียรของเรา เราทำความจริงของเราให้มันมีศรัทธาความเชื่อ หัวจรจักร

เวลาพูดถึงธรรมะมันมีหยาบ มีกลาง มีละเอียด เวลาหยาบๆ ดีหมดนะ เวลาหยาบๆ นะ ให้คนศรัทธาในพระพุทธานาก็ดีแล้ว ยิ่งคนไปวัดไปวาที่ดีแล้วนะ แต่ไปวัด ไปวัดไปส่งเสียงดัง ไปวัดไปทำลายความสงบระงับของคนอื่น ไปวัดอย่างนี้มันก็ไปทำลายเขา ถ้าเราไปวัดไปวาไปส่งเสริมกัน ไปวัดไปวา เราก็สงบ เขาก็สงบใช่ไหม แล้วเราไม่กวนกัน

เราอยู่กับสังคมปฏิบัติมาก่อน อย่างเช่นอยู่กับหลวงตาอย่างนี้ เวลาจะเดินไปไหน ถ้าจะเข้าเขตของใครนะ ก็ส่งสัญญาณหนึ่ง เวลาผู้ที่เขาปฏิบัติอยู่เขาระวังของเขา เขากำลังใช้ปัญญาของเขา เวลาเจอเราผ่านไปเข้าคลองสายตา มันผงะเลยนะ มันไปทำลายคนอื่นบาปกรรมทั้งนั้นนะ

เวลาทางเดินจงกรมของหลวงปู่มั่น ทางจงกรมของครูบาอาจารย์เรา ทุกคนไม่กล้าก้าวผ่านนะ เขาจะเดินอ้อมไป เขาจะเคารพบูชา คนเคารพบูชาโดยความไม่มีเงื่อนไขเขาเคารพบูชาอย่างนั้น ไม่เคารพบูชาด้วยมีเงื่อนไข ถ้ากูไม่ได้มีส่วนร่วมด้วยกูไม่เคารพ

มันเหมือนพระอานนท์ เวลาพระอานนท์ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรินิพพานไปแล้ว พระอานนท์ท่านปฏิบัติตนเหมือนกับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าดำรงชีพอยู่เลย ตรงไหนที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเคยประทับ ตรงไหนที่องค์สมเด็จพระ

สัมมาสัมพุทธเจ้าเคยนอนสี่หาไสยาสน์ เพราะพระอานนท์เป็นคนปู้ผ้าให้ เป็นพระผู้อุปัฏฐาก รู้หมดนะ ฉะนั้น ท่านจะประพฤติปฏิบัติเหมือนองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าดำรงชีพอยู่เลย พระอานนท์นี่

ครูบาอาจารย์ของเราก็เหมือนกัน ครูบาอาจารย์ของท่านมีคุณธรรมในหัวใจนะ ไม่มีเงื่อนไข ไม่มีเงื่อนไขใดๆ ทั้งสิ้น แต่ไขพวกที่มีเงื่อนไขๆ นั้นนะกิเลสทั้งนั้น เวลาประพฤติปฏิบัติขึ้นมา

ถ้ามันเป็นความจริงๆ ความจริงต้องเป็นแบบนี้ไง ถ้าความจริงเป็นแบบนี้ คนที่เป็นความจริงมันจะรู้ของมัน แต่พวกเรานี้มันด้วยอุคมิภาวะ เราไม่มีภูมิรู้ได้ พอไม่มีภูมิรู้ได้ เหมือนเด็กๆ ใจศึกษามาๆ ตบมือดีใจทั้งนั้นนะถ้าทำตามผู้ใหญ่สั่งสอน

นี่ก็เหมือนกัน เขาก็ประพฤติปฏิบัติแบบครูบาอาจารย์ๆ แบบครูบาอาจารย์ แบบต่อหน้าเราไง ถีบหลังก็ไม่ใช่ไง ถ้าไม่ใช่เพราะอะไรละ เพราะมันไม่มีอุคมิภาวะ ไม่มีอุคมิภาวะ ไม่มีความจริง ไม่มีความจริง เวลาแสดงออกนั้นมันจะสำคัญต่อนั้น เวลาตอนแสดงออก เวลาแสดงธรรมๆ ใจ แสดงธรรมนี้มันเปิดหัวออกนะ เวลาคนอื่นแสดงธรรมมันจะเปิดหัวออกเลยอ่าเอ็งมีความรู้ขนาดไหน

เหมือนคนเราสนทนากับใครก็แล้วแต่ ถ้าคนมีปัญญาพูดสิ่งใดมาสะเทือนใจเราหมดนะ ถ้าคนโง่พูดมาเป็นเหยื่อทั้งนั้นนะ เวลาพูดออกไป มันพูดออกไปโดยที่ความไม่รู้ อวิชชาไม่รู้ มันจะรู้ได้อย่างไร ถ้าไม่รู้ มันพูดออกไปมันต้องมีความผิดพลาดอยู่แล้ว แล้วความผิดพลาดอยู่แล้ว แล้วมันก็ย้อนกลับมานะ ย้อนกลับมา มันจะสาวกลับไปหาเลย

นี่ไง เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ ในสมัยพุทธกาล เวลาท่านออกไปบิณฑบาต ออกบิณฑบาต เวลายังเหลืออยู่ ถ้าท่านไปที่ไหนเจอนักบวชนอกศาสนา จะสนทนาธรรมกัน แล้วเวลาพระไป เวทนา ๒ บ้าง เวลาพูดธรรมะผิดขึ้นมา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกเลย โมฆบุรุษ โมฆบุรุษคือว่างเปล่า ไม่ควรพูด เวลาพูดไปแล้วมันเสียหาย เพราะมันเสียหายนะ

ในสมัยพุทธกาลนะ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมา ศาสนาพราหมณ์เขามีอยู่โดยดั้งเดิม ศาสนาพราหมณ์เขามีผลประโยชน์มากนะ เพราะเขาแบ่งชนชั้นวรรณะ พอเขาแบ่งชนชั้นวรรณะแล้ว ผู้ที่แสวงหาผลประโยชน์จากชนชั้นนั้น เวลาการบูชายันต์ต่างๆ บุญของเขาที่มากที่สุดคือการบูชายันต์ แล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้บูชายันต์กิเลสไป ให้ฆ่ากิเลสในใจนะ ไปทำลายลาภสักการะเขาทั้งนั้นเลย

นี่เวลาพูดถึง เรามองถึงผลประโยชน์ เรามองถึงสัจจะความจริง เราก็ชื่นใจ แต่ผู้ที่เสียผลประโยชน์ เขาทำลายทั้งนั้นนะ เวลาการทำลายนั้นเขาถึงจ้องจะจับผิด จ้องจะทำลายทั้งนั้นเลย ถ้าจ้องจะทำลาย ถ้าคนที่ไม่มีวุฒิภาวะไปแสดงออกๆ มันไปเพเลียงพล้า เพเลียงพล้าไม่ใช่ศาสนาเพเลียงพล้านะ เพเลียงพล้าเพราะกิเลสเอ็งนะ เพราะการเคารพโดยความมีเงื่อนไข่นะ อยากจะเป็นกลุ่มชน เป็นผู้มีคุณธรรมอย่างนั้นนะ แล้วไปแสดงออก แสดงออกโดยที่ไม่มีวุฒิภาวะไง มันมีแต่ความเสียหายๆ ทั้งนั้นเลย

ฉะนั้น เวลาโดยทั่วไป เราฟังมาก เวลาพระทั่วไปมานะ เขาบอกว่า เราบิณฑบาตฉัน อาหารของชาวบ้านเขา เราต้องสั่งสอนเขา

เอาอะไรไปสั่งสอน แม้แต่พวกกรรมทูตๆ ไปลาหลวงตาจะไปเผยแผ่ธรรม ท่านถามเลย เอากิเลสไปเผยแผ่หรือเอาธรรมไปเผยแผ่

เอ็งมีอะไรไปเผยแผ่ มันไปอยู่อย่างนั้นมันก็ไปอยู่ในสังคมอย่างนั้นไง เขาก็ฝึกกัน ธรรมทูตก็ฝึกกัน ฝึกกันนี้ไง ฝึกตามรูปแบบไง รูปแบบแล้วกันนั้นไง

แต่ของเราไม่ใช่อย่างนั้น ถ้าเราไม่ใช่อย่างนั้น เราจะบอกว่า เวลาเข้าพรรษา เราสะเทือนใจ เห็นโยมมาส่งเสริม ส่งเสริมให้ผู้ที่ชวนชวายเป็นคุณงามความดี ส่งเสริม เวลาเข้าพรรษา โอ้โฮ! ทั้งประเทศเลยนะ ส่งเสริมเคารพบูชากันทั้งนั้นเลย แล้วคนที่ส่งเสริมเขาทำอะไรบ้าง คนที่ส่งเสริมเขาได้อะไรขึ้นมาบ้าง

ศาสนาใด ศาสนานี้มีคุณธรรม ในพระพุทธศาสนา หลวงตาท่านพูดเลย ศาสนานี้เหมือนกับห้างสรรพสินค้าใหญ่ ใครเข้ามาจะได้ผลประโยชน์จากในห้างสรรพสินค้านั้น ในห้างสรรพสินค้านั้นเพชรนิลจินดามีค่าที่สุด เครื่องใช้ไม้สอยมันก็มีค่าลดต่ำๆ กันมาไง ใ้พวกเราไปตากแอร์ เดินเข้าไปแล้วก็เดินออกมา ไม่ได้อะไรเลย ไปส่งเสริมวัด ส่งเสริมการกระทำการปฏิบัติ แล้วเราก็ใช้ชีวิตปกติเลย

ในพรรษานี้เราจะทำอะไรบ้าง มันจะส่งเสริม ส่งเสริมผู้ที่ปฏิบัติ ผู้ที่ทำคุณงามความดีเขาก็ได้ประโยชน์ไปใช้ไหม แล้วเราละ เราเป็นชาวพุทธด้วยกันนะ พระพุทธศาสนาเป็นศาสนาที่มีคุณค่ามาก ที่มีคุณค่ามาก แล้วเราควรจะได้ประโยชน์ในพระพุทธศาสนานั้น ในประโยชน์ของท่าน เราก็ได้ทำบุญแล้วไง

มันมีนะ เมื่อก่อนคนไปอยู่เมืองนอกนะ เวลาเขาจะทำบุญกุศลเขาไม่มีพระทำบุญ เขาว่าแห้วของเขา เวลาคนที่ไปประเทศชาติที่ไม่มีพระ ไม่มีที่เ็นอนาบุญ ไปอยู่แล้วมันก็จะเหงาใจ แต่ไฉนเราอยู่ในเมืองไทย พระเป็นแดน เดินชนกันไม่มีทางไปเลย เราก็เลยชินชากันไปหมดไง มันก็เลยไม่ตื่นตัวไง ลองไปอยู่เมืองที่ไม่มีพระสิ

นี่พูดถึงระดับของท่านนะ ระดับของท่านก็เหมือนเด็กๆ ทำทานมันก็เป็นประโยชน์อันหนึ่ง เราไม่ได้ปฏิเสธ ศาสนานี้มีคุณค่ามากๆ เราจะได้มากน้อยแค่ไหน นี่ขนาดทำบุญนะ ทำบุญ หลวงพ่อยังไม่ชมอีกนะ แหม! ทำบุญ หลวงพ่อต้องยกย่องสรรเสริญดี ยอเสียหน่อย นี่ไง ระดับของท่าน

ระดับของศีล ท่าน เวลาเราทำมาแสวงหามันเป็นค่าของน้ำใจนะ คนที่น้ำใจเขายิ่งใหญ่นะ เขาเสียสละของเขา เรื่องนี้เป็นของเล็กน้อยเลย คนที่จิตใจคับแคบนะ เสียสละนิดหนึ่ง อ้อ! มันใหญ่โตมหาศาลเลย นี่มันก็วัดถึงจิตนิสัยของใจนั้น ถ้าจิตนิสัยของใจนั้น เห็นไหม ในสมัยพุทธกาลเขาวัดกัน คนเป็นเศรษฐี เศรษฐีเขามีโรงงานหน้าบ้าน นี่ไง ถ้าปัจจุบันนี้คนไร่บ้าน คนทุกข์คนยาก มีคนที่มีใจเป็นธรรมช่วยเหลือเจือจานเขา นั่นนะเป็นเศรษฐี เศรษฐีมันคิดถึงน้ำใจคนอื่น เศรษฐีมันต้องคิดถึงความทุกข์ยากของผู้อื่น นั่นนะเป็นเศรษฐี ถ้าเป็นเศรษฐีเขาวัดกันที่นี้ไง

เวลาหลวงตาท่านพูด เศรษฐีธรรมๆ คนที่เป็นเศรษฐีธรรมมันต้องมีคุณธรรมในใจดวงนั้น ถ้ามีคุณธรรมในดวงใจนั้น มันจะเป็นประโยชน์กับเรา เนื้อนาบุญของเราไง ที่เราแสวงหาแสวงหาเพื่อหว่านพืช หว่านพืชหวังผล หว่านพืชเพื่อบุญกุศลของเราไง เวลาหว่านพืชไปแล้ว ถ้ามันเกิดงอกงามในหัวใจของเรา เห็นไหม

หลวงตาท่านเตือนพระประจำ เนื้อนาบุญของโลก มันจะได้มันก็ได้แต่ฟางข้าวเท่านั้นนะ คนที่เขาหว่านพืชหวังผลแล้วเขาเกี่ยวข้าวเกี่ยวของเขาไป ใครทำสวน เขาก็เก็บพืชผลไป ไร่ไปไม่ที่มันแห้ง ไร่ไปไม่ที่มันตายหลุดจากต้นก็ตกลงพื้นดินนั้น

ไอ้พระเราก็เหมือนพื้นดินนั้นนะ ถ้าพระเราจะเป็นความจริงขึ้นมาได้ พระเราต้องทำตัวเราเองขึ้นมาไง พื้นดินนั้นให้มันมีสารอาหาร พื้นดินนั้นให้มันชุ่มชื้น พื้นดินนั้นให้มันมีคุณค่า ถ้ามีคุณค่าขึ้นมา เราทำตัวของเราขึ้นมาให้มันเป็นประโยชน์ นี่ระดับของท่าน

ระดับของศีล ศีล เราก็มีความปกติของใจ ศีล ความปกติของใจนี่ไง ความปกติของใจ เราจะไม่ก้าวข้ามล่วงอย่างนั้นด้วยความสุจริต ด้วยความสุจริตนะ ถ้ามันจะผิดพลาดไปโดยเวรโดยกรรม ผิดพลาดโดยเวรโดยกรรมมันขาดเจตนา ใต้นั้นมันสุตวิสัย ไม่ใช่เป็นหุ่นยนต์เลย ทำอะไรก็ไม่ได้ ทำอะไรก็ไม่ได้ ขยับอะไรไม่ได้เลย

เราทำตามชีวิตประจำวันเราแหละ แต่เราไม่ทำบาปอกุศล ไม่ต้องว่า ไอ้! ถ้าอยู่ปกติก็สบายๆ พอถือศีลขึ้นมา ไอ้โฮ! ลำบากไปหมดเลย

กิเลสมันบีบคั้น กิเลสมันหลอก เห็นใหม่ เราก็ถือศีล เราไม่ได้ถือกิเลส ไม่ต้องไปฟังมัน เวลามันไม่ทำอะไรเลย เวลาพลังพลาดพลังผลอ เวลาอีลุ่มลุ่มแฉก แหม! ชื่นชมๆ สบายๆ ชีวิตเรามีความสุข พอถือศีลขึ้นมาล่ะทุกซัไปหมดเลย แล้วก็ไปถือกิเลสมันไป

เราทำนะ ทำตามหน้าที่การงาน เรามีความสุจริต ศีลนี่นะ มันมีศีลโดยอาราธนาศีล มันโดยวิริยศีล มันโดยอธิศีล เวลาศีลมันเป็นความจริงในใจของผู้มีคุณธรรม นั่นนะอธิศีล ศีลมันเกิดมาเป็นปกติของใจไป

ดูสิ เวลาที่แบบว่าเวลาสติเป็นอัตโนมัตินะ สติเป็นอัตโนมัติ ทุกอย่างเป็นอัตโนมัติ พอมันอัตโนมัติ เวลากระเพื่อมมันออกมาทั้งนั้นนะ นั่นนะอธิศีล มันเป็นอัตโนมัติเลย ศีลอย่างนั้นนะ มันเกิดจากไหนล่ะ เกิดจากการกระทำของเราเนี่ยแหละ เกิดจากการชวนชวายเป็นของเราเนี่ยแหละ เราชวนชวายเป็น เราทำ เราทำคุณงามความดีของเราเป็นชั้นเป็นตอนขึ้นไป

นี่เตือนสติไป เตือนสติว่า ความดีของเรา ความดีโดยละเอียด ความดีคือน้ำใจ ความดีจริงๆ มันอยู่ที่น้ำใจนะ น้ำใจของเราที่มันคิดดี ทุกอย่างมันจะดีไปหมดเลย ถ้าน้ำใจของเราคิดชั่วนะ มันชั่วไปทั้งนั้นเลย แล้วมันคิดมาจากไหนล่ะ คนชั่วมันทำลายประเทศชาติ ทำลายสังคม ทำลายทั้งนั้นเลย

คนดีๆ จำปลูกต้นไม้ในทางภาคอีสาน คนที่เขาใช้ชีวิตของเขา เขาเป็นจำ เขาเป็นข้าราชการผู้น้อย เขาพยายามบำรุงรักษาสภาพแวดล้อมในพื้นที่เขา ในหมู่บ้านเขา เขาชื่นชมกันทั่วประเทศ เขาชื่นชมกันไปทั่วโลก เขาไม่ได้มีสมบัติมากมายมหาศาลจะมาเจ้อจ่านใคร เขาไม่มีโอกาสจะช่วยเหลือคนอื่นทั้งหมดเลย แต่เขาปลูกต้นไม้ เขาปลูกต้นไม้ เขาปลูกต้นไม้ของเขาไปเรื่อยๆ ทั้งชีวิตเขาเลย ทุกคนชื่นชมเขา นี่ไง น้ำใจ ความดีมันดีที่ใจคน ใจคนมันคิดที่ดีๆ ทำแต่สิ่งที่ดีๆ ใจ

แต่ใจคนที่ไม่ดีมันรุกรานมันทำลาย บุกรุกป่า ทำลายสภาพแวดล้อม มันทำลายไปหมดเลย เอาไฟฟ้าไปซื้อตปลา หาปลาตัวเดียว แม่งซื้อตตายหมดเลย เพื่อจับปลาตัวเดียว นี่ความมักง่ายของคน นี่ไง ศีล ถ้าเราถือศีลของเรา ศีลคือความปกติของใจ แล้วเราฝึกหัดนะ

เราตั้งใจค่าหลวงปู่ฝั้นมากเลย “หายใจทิ้งเปล่าๆ” แต่โดยวิทยาศาสตร์นะ โดยวิทยาศาสตร์ คนขาดออกซิเจนตายหมด แค่ ๕ นาที

หายใจเข้านี่ก็พุท หายใจออกนี่ก็โธ หลวงปู่ฝั้นท่านบอกว่า “พวกเราอย่าหายใจทิ้งเปล่าๆ” ทั้งๆ ที่การหายใจ หายใจเพื่อการดำรงชีพ การหายใจนี้โดยสัญชาตญาณมันต้องหายใจอยู่แล้ว แต่ท่านยังพูดเลย คนที่มีคุณธรรมพูด เห็นใหม่ คำของคนที่มีคุณธรรมพูด เราต้องหายใจเพื่อ

ดำรงชีพ แต่ท่านบอกว่า “หายใจทิ้งเปล่าๆ” ก็หายใจแบบโลก หายใจแบบชีวิต หายใจแบบวิทยาศาสตร์

แต่เขาบอกว่า ถ้าหายใจแล้ว นี่น้ำใจๆ ใจมีสติ แล้วระลึกถึงลมหายใจนั้น นี่ไง มันไม่ทิ้งเปล่าๆ ใจ ทั้งๆ ที่เราต้องหายใจอยู่แล้วไง ถ้าเราระลึกได้อยู่ได้ จิตของเรามันก็อยู่กับเรา ถ้าเราไม่ระลึกเลยนะ เราก็หายใจอยู่นี้ แต่คิดไปเรื่อยแปด ถ้าเราหายใจปั๊บ จิตมันมาเกาะที่ลมหายใจนี้ ใจ มันถึงเป็นอานาปานสติไง ถ้าเราเกิดมาพุทโธๆ เราก็จะเป็นพุทธานุสติไง ถ้าพุทธานุสติ เราก็ใกล้ชิดพระพุทเจ้าใจ เราก็ใกล้ชิดพระพุท พระธรรม พระสงฆ์

แต่ถ้าเราหายใจทิ้งเปล่าๆ เราก็มีชีวิต แต่ความคิดความรู้สึกเรามันส่งออก นี่ภายนอก ทั้งๆ ที่ใจเราอยู่นี่ ร่างกายเราอยู่นี่ แต่มันคิดไปนอกโลกนอกสงสาร คิดไปเรื่อยแปดเลย แต่ถ้าเรามีสติปัญญาขึ้นมา หายใจเข้านี้พุท หายใจออกนี้โก นี่เป็นคำสอนของหลวงปู่ฝั้น

ครูบาอาจารย์ท่านมีคุณธรรมในหัวใจนะ ท่านเคารพองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เคารพพระรัตนตรัยโดยไม่มีเงื่อนไข ไม่มีเงื่อนไขใดๆ ทั้งสิ้น แล้วเวลาท่านแสดงออกในธรรมของท่าน คุณธรรมของท่านที่ท่านแสดงออกมานี้ ท่านเตือนพวกเราไป ออย่าให้หายใจทิ้งเปล่าๆ ให้หายใจแล้วให้ได้คุณประโยชน์มาจากพุทโธ จากที่จิตมันเกาะลมหายใจนั้น จิตมันก็ตั้งตัวขึ้นมาได้ จิตมันก็อยู่ในหัวใจเรา นี่ หัวใจเรา ใจเราก็อยู่ในหัวใจ ใจไม่ส่งออกข้างนอกไป นี่มันถึงจะเป็นชาวพุทโธ ใจถึงจะเคารพพระพุท พระธรรม พระสงฆ์ เป็นความจริงในใจของเรา

นี่ไง เราส่งเสริมแต่พระนะ แหม! มีเทียนพรรษา มีทุกอย่างพร้อมเลย กลัวพระจะไม่ได้ปฏิบัติ แล้วกลับบ้านไปนอนเล่น หายใจทิ้งเปล่าๆ

เอาความเอาจริงเอาจังของเราละ นี่ชาวพุทด้วยกันไง วันสำคัญทางพระพุทธศาสนา ศาสนานี้มีคุณค่ามาก แต่คนต้องใช้หัวใจเข้าไปจับ หัวใจเข้าไปจับต้อง เราก็มีหัวใจทุกคน แต่จะให้พระเอาแต่หัวใจไปจับ ให้พระเอาหัวใจไปจับต้อง แต่เราจะเอามือไปจับต้องแต่อาชีพของเรา เราไม่เอาหัวใจเราไปจับพระพุท พระธรรม พระสงฆ์ เอาหัวใจเราทำคุณงามความดีเพื่อประโยชน์กับเรา ให้มันสมกับเราเป็นชาวพุท เอวัง